

Una resposta encoratjadora

Al País Valencià la trama civil que dóna suport al nacionalisme és molt gran. Enormement més gran del que els resultats polítics d'aquest o d'aquell partit donen a entendre. I no solament és gran, sinó que també és plural i arrelada. Divendres a la nit hi havia bandes de música i colles de diables, associacions culturals i esportives, organitzacions sindicals i empresaris, hi havia centenars de complicitats que es reunien convocades per un mateix, i punyent, objectiu.

Milers de valencians es van llançar al carrer divendres passat, en la que ha estat una de les més importants manifestacions de la voluntat col·lectiva dels darrers anys. Convocats pel Bloc de Progrés Jaume I, gent de tota edat i condició es van concentrar a les 8.30 hores de la vesprada davant dels ajuntaments de més de dues-centes poblacions valencianes. L'objectiu era advertir el Partit Popular (PP) que no pot continuar per la via de l'atac sistemàtic a la identitat valenciana. Hi ha l'intent de ressuscitar el sud-est franquista —esgarrant Alacant—. Hi ha la displicència insultant amb què el pretès Defensor del Poble de Castelló es manifestava contra la llengua. Hi ha les insinuacions d'Eduardo Zaplana, candidat del PP a president de la Generalitat, en el sentit que un govern popular faria marxa enrere en els avanços que en matèria lingüística, especialment en l'ensenyament, s'han fet sota el govern del PSOE. Són tres amenaces relligades per un afany de menystenir la identitat pròpia del País Valencià, relligades per la voluntat manifesta d'alguns sectors del PP de girar l'esquena a la realitat del país i al passat que ens conforma com a tal. I aquestes amenaces són particularment importants perquè la perspectiva d'un Consell de la Generalitat governat pel PP no és cap elucubració sinó una possibilitat certa.

Hi ha una cosa en tot aquest afer que crida atenció. Com és que en un moment de tanta indiferència política, tants i tants valencians són capaços de mobilitzar-se i coordinar un esforç organitzatiu sense precedents? Les raons segurament són múltiples però se'n poden destacar dues. La primera té la causa en l'extremisme polític dels populars. El PP valencià està en mans d'uns extremistes que dificulten i posen en perill la percepció que de la seua política pot tenir la societat valenciana. Posicions com les abans esmentades van contra el cor mateix de l'Estatut d'Autonomia. I aquesta marginalitat palesa, i irritant, del discurs del PP és la millor llavor de les manifestacions.

Però a més d'aquesta lectura per negativa cal fer-ne una altra per positiva. Al País Valencià la trama civil que dóna suport al nacionalisme és molt gran. Enormement més gran del que els resultats polítics d'aquest o d'aquell partit donaran mai a entendre. I no solament és gran sinó que també és plural i arrelada. Divendres a la nit hi havia bandes de música i colles de diables, hi havia associa-

cions culturals i esportives, hi havia organitzacions sindicals i empresaris, hi havia, als carrers i les places valencianes, centenars de complicitats que es reunien convocades per un mateix, i punyent, objectiu. La constatació d'aquesta força ha de fer reflexionar els partits polítics. Primer el principal partit de l'oposició, el PP, que ha d'entendre que no pot aspirar a governar sense respectar la llengua i la identitat del país. Però també al partit que governa, el qual s'ha d'interrogar seriosament per què ha utilitzat tan sovint l'ambigüitat per a defugir el compromís amb el seu país.

En el moment de tancar aquesta edició d'EL TEMPS, la matinada de divendres a dissabte, les notícies de les manifestacions es barrejaven amb l'empresonament de Rafael Vera i de Ricardo García Damborenea, per l'afer GAL. En uns instants en què sembla que tot porta al desànim, a la manca de credibilitat i a la crispació, la lliçó civilitzada i confiada de milers de valencians mereix molt més que una mirada displicent.